

i høi Grad at høre de Bemærkninger, som idag fremkom fra det ærede Medlem; thi medens der herskede en saadan, jeg kunde næsten sige vidunderlig Uenighed i næsten alle andre Punkter, tilveiebragtes der om dette Punkt en ganske mærkelig Enighed. Naar man ser paa det, der da kom ud af denne Enighed i, hvorledes Sagen skulde tages, og det Lovforslag, som foreligger for Thinget til Behandling idag, saa synes jeg, at enhver Grund til Klage maatte forstumme; thi man kan ikke let tænke sig noget Lovforslag høie mere hen til det, som har været foreslaaet den Gang af Udvalget, hvoraf det ærede Medlem jo var Medlem. Det, som han har været med til at foreslaa, har han dog vel selv anset for noget Fornuftigt og Godt, og derfor forekommer det mig, at de noget stærke Indvendinger, der af ham bleve reiste derimod, dels vare lidt forunderlige, og dels heller ikke vare ganske billige. Jeg forstod ikke ganske, hvad det ærede Medlem mente med den Kommission, som han tænkte sig, at Krigsministeriet eventuelt vilde henvende sig til. For at Sagen kan gaa let og hurtigt, maa det jo være nødvendigt, at der er en saadan Repartition over hele Landet, at man til alle Tider kan have et klart Blik over, hvorledes Situationen er i saa Henseende. Derjom man derved vilde paa-lægge Hesteeierne en Servitut — eller hvad man skal kalde det — saaledes at de ikke maa sælge de vedkommende Heste, saa vil der da vistnok være Grund til stor Betænkelighed ved Lovforslaget; men jeg i det Mindste kan ikke læse Lovforslaget paa den Maade. Der staaer deri ikke Andet, end at der foretages en Repartition af Ministeren, og en Subrepartition af Amtsaadene n. Fl. paa de forskjellige Kommuner, og disse Kommuner — det er jo Sogneraadene, der i dem ere de bestemmende — ere forpligtede til at være forbedrede paa med 24 Timers Varjel at kunne tilveiebringe saa og saa mange Heste. Hvorledes de nu ville bære sig ad, det bliver deres Sag. Det er jo klart, at i det Dieblik de vedkommende Hesteeiere ikke forpligte sig til at have disse Heste til Disposition, er der ikke Noget iveien for, at de kunne sælge deres Heste; men paatage de sig nogen aldeles privat og Loven uvedkommende Forpligtelse, saa maa de løse sig først — det er ganske klart. Med Hensyn til Kavallerihestene tror jeg ikke, at det ærede Medlem skal frygte saa meget, thi Udtagelse af Kavalleriheste vil ske i et aldeles forsvindende Antal i Forhold til det, vi egentlig trænge til, nemlig Heste dels til Artilleriet og dels — og det hovedsagelig — til Trainet, og disse Heste ville være temmelig lette at faae saa godt som overalt. Endelig bemærkede det ærede Medlem, at han ikke kunde se, hvad Tid den Mand, der leverer saadanne Heste, faaer sin Betaling. Det er ganske vist, at der staaer ikke, hvad Dag han skal have den; men det forekommer mig, at der staaer meget klart og tydelig, at

den erholdes udbetalt af Statskassen, og jeg formoder, at saasnart Listerne komme ind over de Heste, som ere udtagne, tilligemed Burderingen af dem, saa vil denne Sag blive ordnet strax. I hvert Tilfælde forekommer det mig, at efter den Høitidelighed — kan jeg sige — som den høitæredede Krigsminister har viist henimod Udvalgets Flertal den Gang og, som jeg tror, henimod de Meninger, som den Gang deltes i det Hele taget af Forsamlingen her, saa maa man meget ønske, at dette Lovforslag ikke træffer paa yderligere Banstueligheder, men at det maa kunne gaa roligt og jevnt sin Gang og saaledes afhjælpe et Søn, som virkelig søles meget dybt ved Hæren, og som, hvis det ikke afhjælpes, vil foranledige, at der i paakommende Tilfælde vil blive truffet ekstraordinære Foranstaltninger fra Regjeringes Side, som ville komme til at virke meget mere ubillig og uretferdigt, end hvis man isorveien har ordnet sig paa, saavidt gjørligt, at ramme ligeligt og retferdigt. Jeg har gennemgaaet dette Lovforslag meget nøie og sammenlignet det med, hvad der tidligere er blevet foreslaaet, og det forekommer mig, at de Forandringer, som ere komne ind deri, navnlig ved Landsstingets Behandling deraf, gennemgaaende maa siges at være Forbedringer. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) havde efter min Formening Ret, da han i sin Tid yttrede, at dette Forslag maaske bedst kunde fremmes som et særligt Lovforslag. Da nemlig dette Lovforslag aldeles ikke berører Hærens Ordning som saadan, saa kan jeg derfor ikke Andet end bede Thinget at søge at overvinde de smaa Betænkeligheder, som det maaske kunde have overfor enkelte Bestemmelser; thi at denne Sag fremmes, ligger ikke alene i Hærens, men jeg tør ogsaa sige det, i hele Landets velforstaede Interesse.

Solm: Enten har jeg været meget uheldig i at udtale mig eller ogsaa har det ærede Medlem argumenteret imod Noget, som jeg ikke har sagt. Jeg har ikke anket over Lovforslagets Fremkomst, jeg har tuertimod indrømmet, at der fra Krigsbestyrelsens Side kunde være Grund til at faae lovbestemt, hvad man ellers var tvungen til at skulle have som foreløbig Lov. Mine Anker vare rettede imod Lovforslagets Enkeltheder. Uagtet det ærede Medlem sagde, at han var meget tilfreds med Lovforslaget, saa forekommer det mig dog, at han ikke kan have læst Lovforslaget meget nøiagtigt igjennem, idet han kom til den Slutning, at der ikke kunde foretages en Expropriation af Heste; det er dette, som jeg har anket over, thi der er stor Forskjel paa, hvad der skete i 1864 og paa, hvad Lovforslaget foreslaar. Lovforslaget fastsætter jo ligefrem strenge Mulkbestemmelser, og Mulkbestemmelserne ere endog forhøiede til det Dobbelte i det andet Thing. Det er dette, som jeg har anket over, men jeg har ikke anket